

ולנו אסור. למנהיגי הדור מותר ולנו אסור. אנחנו לא זורמים עם חולשות. אנחנו צריכים לנהוג בלכתחילה האלוקית. הקב"ה יכול להחליט אחרת אבל אנחנו לא.

יש בפרשה הזאת עניין נוסף שהוא 'כניסה אלוקית ב1000 קמ"ש' - "וחזקתי את לב פרעה". בדרך כלל "הכל בידי שמיים חוץ מיראת שמיים", אבל יש זמנים שהקב"ה עושה משפט. כמו שעשה עם סדום, כשדיבר עם אברהם אבינו "המכסה אני מאברהם". יש מצבים שפוגעים בעמ"י, אז הקב"ה מתערב בבחירה וגורם לפרעה לצאת למרדף ולהעלם. עד כדי כך שר' יהודה הלוי בפירוטו על שירת הים אומר "הטבעת בתרמית רגלי בת ענמית". 'הטבעת בתרמית?! קן! יש מצבים שבהם הקב"ה נכנס למחשבות של בני אדם, ומתי שרוצים לפגוע בעמ"י, אז הקב"ה יכניס לו לראש לצאת לקרב ראשון ושימותו כולם יחדיו.

היסודות האלה באים לפני קריעת ים סוף, כי זה מאוד חשוב לעמ"י לדעת שלפני שהוא יהיה עבד ה', אז שיידע שלוקחים עליו אחריות. שיידע שאם צריך איגוף בשביל עמ"י אז יהיה, ואם צריך להיכנס לראש של הגויים אז גם זה יהיה. לכן תחילת פרשת השירה שלנו היא מאוד חשובה בדרך להשתחרר מהעבדות. חלק מזה זו גם הידיעה של עמ"י שה' ישמור עליהם. הידיעה שהם היו עבדים, ובגלל זה בהתחלה יש חולשות, וה' יטפל בחולשות ובמי שירצה לנצל אותן, קרי פרעה.

בגלל זה כתוב "ובני ישראל יוצאים ביד רמה". יוצאים לשון הווה, כיוון שכל רגע ורגע לאורך כל הדורות אנחנו יוצאים ממצרים, וזה בגלל שעוד לא הגענו לחירות של תורה. כשכל האומה כולה תכריע שרק התורה היא נר לרגליה, אז יהיה אפשר לומר שיצאנו ממצרים. ובכל רגע אחר שהוא לא זה אנחנו עדיין ביציאה, כי החירות האמיתית זה תר"ג מצוות.

בכניסה לארץ ישראל רחב אומרת למרגלים "כי שמענו את אשר הוביש ה' את מי ים סוף מפניכם". מדבריה של רחב מובן - שמהו הנס הגדול שכל כך השפיע עליהם? שבמקום הים נהיתה יבשה. והם היו בשוק מהיבשה שהופיעה. ובאמת זה נכון. אבל המהר"ל כותב שעיקר הנס היה במים, לא ביבשה. מה הכוונה? יש שלושה שלבים בקריעת ים סוף: א. המים נקרעים ב. המים נהפכים להיות חומה, 'והמים להם חומה'. הנזל נהיה מוצק ג. 'וישב הים לפנות בוקר לאיתנו', פתאום הקיר חוזר להיות טיפות וכל טיפה חוזרת למקומה.

המטרה בקריעת ים סוף הייתה אחת: שנבין שמה שאנחנו רואים כדבר טבעי - זה בעצם נס. לכן, לא התופעה שנהייתה יבשה זה הנס. אלא שמה שנראה מים שזורמים באופן טבעי, מתברר שהם זורמים באופן ניסי. ככה מגלה הקב"ה לעמ"י שגם הטבע הוא בעצם נס אלוקי. הנס הוא נשמת הטבע, הוא מגלה מה זה באמת טבע הרגיל אותו אנחנו רואים בשגרה. אחרי שבנ"י רואים את זה, הם אומרים "ה' ימלוך לעולם ועד" - בלשון עתיד. אחרי שהבינו שבכל רגע, כל דבר שנראה טבעי הוא בעצם אלוקי, אז בעצם אין טבע עצמאי אלא כל העולם הוא נס אחד מלמעלה עד למטה. אין שום דבר שעובד בעולם ללא רצון ה'. ולכן המסקנה - "ה' ימלוך לעולם ועד". עכשיו אפשר באמת לצאת מהעבדות, כשאתה מבין ש"ה' ימלוך לעולם ועד". זה נקרא שיצאנו משעבוד מצרים.

זה גם מה שכתוב "נהלת בעזך אל נווה קדשך" - עם ישראל יגיע לארץ ישראל, ושם "תביאמו ותטעמו בהר נחלתך". היעד הסופי הוא אומה שמראה שהיא יודעת לחיות באופן שלא תלוי בטבע אלא בקב"ה.

לכן מיד אחרי זה - שבת. תדעו לכם שאתם לא עובדי אלילים, יש לכם אחריות. כל השבוע הוא בעצם סביב השבת. אדם מישראל עובד בששת ימי המעשה, ובשבת הוא מתייחד עם קונו. הוא לא עושה כלום, לא מבשל ולא עובד, ואז הוא ניגש לששת ימי המעשה בצורה אחרת, באחריות, רצינות וענווה.

את העניין הזה עמלק לא מסוגל לסבול, זה מוציא אותו מדעתו. עמלק - לא ביקשנו ממנו מים, לא ביקשנו ממנו כלום. אבל יש אומות שלא רוצות את מלכות ה' - את מלכות ישראל - את רוח ישראל - את שכנית ישראל - את קדושת ישראל - את ארץ ישראל - את תורת ישראל - את כל מה ששייך לישראל. ובגלל זה הם יוצאים נגדנו לקרב.

זה היה זה יהיה - "מלחמה לה' בעמלק מדור דור", בכל הדורות. לכן יש מצווה למחות אותו. מה שאפילו לשבעת העממים הקב"ה נותן הזדמנות לעזוב את העבודה זרה ולהיות אזרחים, אבל אצל עמלק זה לא עובד.

עניין נוסף, המן - המזון האלוקי. אוכלים אותו עד בואנו "לארץ נושבת". למה כשמגיעים לארץ כבר לא צריכים מן? "אווירא דארץ ישראל מחכים" - פירושה של הארץ מגלים את היצירה המיוחדת הזו שנקראת עם ה'.

לכן בימינו, ברוך ה', עם ישראל נאחז בארצו. וברוך ה', התורה גדלה מאוד בארץ בכל אתה. וככל שנזכור ש"ה' ימלוך לעולם ועד" נזכה יותר ב'ה' ניסי' - לראות שהקב"ה פה, איתנו, מוביל את הכל.

השירה בפרשה נמצאת בתווק, בין סיום העבדות לבין ההכרה הגדולה מי זה עמ"י. את ההכרה הזו הצליחה לייצר השירה בקריעת הים, ולכן אחריה יכול היה עם ישראל לעבור למצוות שבת - המצווה הכי טבעית לעמ"י.

